

חבר מביא חבר / הדס מגן וקרן צוריאל-הררי

המשבר הנוכחי בפקולטה הירושלמית הוא הזדמנות מבחינתם של משפטנים בפקולטות מתחרות להעלות על סדר-היום נושאים אחרים, שבהם יש להם ביקורת כלפי ה"אצולה" הירושלמית. אחד מהם הוא מה שהם מגדירים "ההימנעות של חברי הפקולטה מביקורת נוקבת מדי כלפי בית-המשפט העליון". לטענתם, ביקורת כלפי פסיקות של בית-המשפט העליון מושמעת בשנים האחרונות על-ידי חוקרי משפטים בכל הפקולטות. בירושלים, הם אומרים, הביקורת מינורית יותר.

"זה לא מקרה", אומר חבר סגל בכיר בפקולטה מתחרה, "שהאמירה הביקורתית 'חבר מביא חבר', בהתייחס לבית-המשפט העליון, נשמעה דווקא מצד פרופ' מני מאוטנר (דיקן הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב), ולא מצד חוקר בירושלים".

לדברי אותם משפטנים, הסיבה לכך שבירושלים הביקורת מינורית יותר היא גם היסטורית: הפקולטה היא כור מחצבתם של שופטי בית-המשפט העליון, שחלקם היו דיקנים בפקולטה – אהרן ברק ויצחק זמיר, למשל. חלקם המשיכו ללמד בפקולטה עד לשנים האחרונות, כך שחברי הסגל נדרשים לעתים להמלצותיהם לצורך קידום.

אחד ממקורביה של הפרופ' גביזון אף טוען כי הגישה הלויאלית כלפי בית-המשפט העליון, היא זו שבמידה מסוימת דחקה את גביזון החוצה – לבחון אופציות באוניברסיטת בר-אילן, למשל. "בעמדות שהיא הביעה בזמן האחרון, היא הוציא עצמה מהאליטה, והאליטה די הקיאה אותה מתוכה", הוא אומר. "זה מאוד נחמד לטפוח לה על השכם, אבל להסתופף בסביבתה זה כבר דבר אחר. לכן היא מחפשת לעצמה מקומות חדשים, שבהם תרגיש יותר בנוח".

"אני לא מכיר בקיומה של לויאליות, שמאפיינת את הפקולטה למשפטנים", משיב גלעד לטענות. "תפקיד האקדמיה הוא לבקר את בתי-המשפט, במקום שביקורת שכזו היא בעיני החוקר ראויה ומתבקשת. ביקורת כזו היא תפקיד חשוב של האקדמיה, ואני עצמי נוהג כך". הוא גם מכחיש שיש מגמה כלשהי כנגד גביזון.